

gaaende §§ 10 og 11, men de have, det tror jeg vil indrømmes fra alle Sider, i høj Grad Karakter af Paradeparagraffer, og det er vist netop af den Grund, at hele denne Opregning af Enkelttilfælde har fundet Sted. Der har da i Udvalget ogsaa været Tale om at stryge disse Opregninger i §§ 10 og 11. Naar jeg alligevel har fastholdt en Redaktion af § 12, hvori der ogsaa findes en Opregning af Tilfælde, hvor det kunde tænkes, at en Minister begik Myndighedsmisbrug indenfor Myndighedens Grænser, har jeg gjort det for at gøre det mere klart for Almenheden, at Paragraffen ogsaa vil kunne bruges om Misbrug af Retten til at udstede foreløbige Love, og saaledes om muligt bidrage til at gøre min Redaktion af § 12 mere acceptabel for Flertallet.

Jeg har omtalt disse to Ændringsforslag til § 8 og det dermed sammenhørende til § 12, fordi det her drejer sig om det Hovedpunkt, der har været Genstand for forskellig Opfattelse, saa længe disse Forhandlinger om en Ministeransvarlighedslov have staaet paa.

Jeg gaar dernæst tilbage til det tredje Ændringsforslag, jeg har stillet, og som er Forslag til Ændring af § 7 i Regeringsforslaget. Det findes paa Udvalgets Liste som Ændringsforslag Nr. 2. § 7 i Regeringsforslaget giver ikke Anledning til Kritik af samme Art som den, der efter min Overbevisning har kunnet rettes mod § 8. Der findes nemlig her ikke nogen Grundlovsfortolkning og heller ikke nogen Grundlovstilføjelse, thi § 7 handler kun om Ansvar og Straf i saadanne Tilfælde, hvor en Minister gaar udenfor Grundlovens § 49, mens § 8 handler om Ansvar og om Straf for Ministre, der holde sig indenfor § 25. § 7 fastsætter Straf og Ansvar for en Minister, der opkræver Statskatter eller afholder Statsudgifter uden at have en saadan Hjemmel, som Grundlovens § 49 kræver, men dette Strafansvar skal saa endda kun indtræde, naar den paagældende Minister dermed har forbundet den Hensigt at unddrage den paagældende Skatteopkrævning eller Udgiftsafholdelse fra Kongens eller Rigsdagens Beslutning eller har handlet med Bevidsthed om, at han ikke vilde kunne faa det paagældende Skatte- eller Udgiftsbeløb bevilget af Kongen og Rigsdagen. Der er altsaa draget snævre Grænser for, hvornaar Strafansvaret skal indtræde. Det indtræder kun, naar der er forbundet en vis Hensigt eller Bevidsthed med den paagældende Ministers Handlinger.

Mod den første Betingelse for Strafansvar har jeg ikke noget at indvende. Derimod forekommer det mig, at man kan kritisere den anden Bestemmelse om Ministerens Bevidsthed. Det forekommer mig betænkeligt at lade en eventuel Rigsretssag dreje sig om en Ministers mere eller mindre klare Bevidsthed og lade Dommen udelukkende bero paa det Resultat, man ved Undersøgelsen herom kom til. Man er ellers overalt i Strafferetsplejen i Færd med at forlade det inkvisitoriske System og gaa over til det akkusatoriske. Hele den Retsplejereform, som har været forhandlet i flere Aar her i Rigsdagen, hviler paa det Princip, at man ikke skal bygge Retsplejen paa anklagedes egen Tilstaaelse, men man skal samle Beviserne udefra, Beviserne skulle bestaa i objektive Momenter. Men er det ikke det, dette Lovforslag gør, her i Begyndelsen af det 20de Aarhundrede at indføre det inkvisitoriske Princip i Anklagen mod den strafskyldige Minister? Man lader det komme an paa den paagældende Ministers Bevidsthed om, hvorledes han har handlet, hvorledes han har været stillet, noget, man kun kan faa Sikkerhed for ved at formaa den anklagede Minister til at tilstaa, hvorledes det har haft sig med hans Bevidsthed.

Saaledes som jeg foreslaar, at § 7 skal affattes, bliver Hovedvægten, naar der er Tale om Ansvar for Afholdelse af ubevilgede Udgifter, at lægge paa de objektive Momenter, paa det Spørgsmaal, om Udgiften har været af en saadan Beskaffenhed eller er afholdt under saadanne Omstændigheder, at den paagældende Minister havde Grund til at vente, at Udgiften bag efter vilde blive enten efterbevilget eller dog godkendt. Det bliver rent objektive Momenter, hvorfra der sluttes til den anklagedes Skyld, i Stedet for at det efter Lovforslaget bliver en Tilstaaelse, som skal foreligge fra den anklagede angaaende den Bevidsthed, hvormed han har handlet. Jeg tror, at i den Form, som jeg har foreslaaet at give § 7, vil denne Paragraf være mere i Overensstemmelse med moderne Retspleje, end Paragraffen vil være efter Regeringsforslagets Affattelse.

Vil man saa spørge mig: Mener du da, at §§ 7, 8 og 12 i den Affattelse, som du foreslaar at give dem, kunne give nogen Sikkerhed mod provisoriske Finanslove, vil jeg svare: De kunne give efter mit Skøn akkurat den samme Sikkerhed som §§ 7 og 8 i Regeringsforslagets Affattelse, og min Affattelse har formentlig